

ministerstva (vnitřní nebo unifikace) a po případě ve spojitosti se zařízením, které se právě v komisi pro zřizování ústřední správy projednává. Projektuje se totiž zřízení ústředního místa, kde by normy v republice Československé dosud platné byly vedeny v stálé evidenci v jazyku autentickém i státním a to chronologicky i po stránce obsahové a odkud by úřady i strany mohly dostati přesné poučení o tom, zda a pokud ta která norma platí. Má to býti tak zvaný *legislativní archiv* a spojení jeho s vydáváním oficiálních překladů norem předpřevratových bylo by jistě věci na prospěch.

Ovšem vždy třeba vycházeti z toho, že překlady třebas oficiální nemají a nesmějí býti ničím jiným než *prechodnou výpomocí* pro pohodlí úřadů i občanstva a že tedy nesmějí snad vésti k petrifikaci dualismu a retardaci unifikace, nýbrž naopak že zákonodárství musí míti stále na mysli vůdčí princip, že jednotu a moderní unifikace právního řádu pro celou republiku jest věcí hlavní, kterou třeba sledovati s největší důsledností a rozhodností, a že třeba tedy využíti každé příležitosti, aby byly zásadně na místo různých předpřevratových norem vydány nové jednotné zákony pro celou republiku a jen výjimečně, nebylo-li by to možno, a bylo nutno jen novelovati předpřevratové zákony, aby při novelisaci takové byl vždy vydán nový platný text jako autentický.

JUDr. Arnošt Moškovič, adv. osnovník, Vranov n/T.:

Kurátorské útraty v odvolacom a dovolacom pokračovaní.

I. Rozhodnutím čís. Rv III 324/27 (Cs. J. rok 1928, str. 314) zahájil najvyšší súd novú prax ohľadne poskytnutia preddavku na kurátorské útraty, vypovedajúc zásadu, že § 434 osp. sa na dovolacie pokračovanie nevzťahuje. Ten istý princíp je vyslovený aj v rozhodnutí čís. Rv III 195/1928, pojatom pod čís. 96 do Úradnej zbierky, kde právna veta znie: »§ 434 osp. v dovolacom pokračovaní neplatí.«

Svoje stanovisko odôvodňuje n. s. takto: »Podľa § 543 osp. v otázke útrat dovolacieho pokračovania má byť použitý § 508 osp.; tento paragraf dovoľáva sa len ustanovení §§ 424—433 osp. z čoho plynie, že § 434 osp. v dovolacom pokračovaní neplatí.«

Ponevác však § 508 osp. upravuje otázku útrat odvolacieho pokračovania, plynie z horejšieho odôvodnenia samo sebou aj to, že § 434 osp. neplatí ani v odvolacom pokračovaní, čo aj vyslovil najvyšší súd v rozhodnutí čís. Rv IV 304/34 uverejnenom v Cs. J. rok 1935, str. 326.

Podľa tejto praxe teda nezaväzujú odvolacie a dovolacie súdy tú sporovú stranu, procesný úkon ktorej bol príčinou vymenovania kurátora — pravidelne je to žalujúca strana — aby poskytla preddavok na útraty odvolacieho resp. dovolacieho pokračovania, pochádzajúce z menovania kurátora — pravidelne pre žalovanú stranu na neznámom mieste sa zdržujúcu —.

Ako ukazujú rozhodnutia najv. súdu čís. Rv III 681/33, Rv III 1111/33 a Rv IV 612/33 stala sa táto — dľa môjho skromného názoru na nespráv-

nom a mylnom výklade §§ 508 a 543 osp. založená — prax konstantnou bez toho, že by jej z kruhov právnických bola venovaná tá pozornosť, ktorú zasluhuje.

II. Chcem sa preto pokusiť úvodom citované rozhodnutia najv. súdu — trochu neskoro síce — podrobiť kritike a poukázať na nesprávnosť jeho argumentácie.

Ustanovenia o útratách sú obsažené v XVI. hlave III. titulu obč. súd. por. (zák. čl. I: 1911). V tejto kapitole nie sú však shrnuté všetky ustanovenia zákona o útratách sporu. Nachádzame totiž v osp. ustanovenia o útratách sporadicky aj pri jednotlivých s nimi súvislých procesných pravidlách, kde boly pojaté z dôvodov účelnosti, tak na pr. §§ 75 odst. 3, 110 odst. 5, 111 odst. 2, 175 odst. 1, 186 odst. 3 atď.

Kým teda kapitola osp. jednajúca v §§ 424—435 o útratách sporu s jednej strany si nemôže činiť nárok na úplnosť čo do kvantity tejto látky, nakoľko jak bolo práve už podotknuté, neobsahuje súhrn všetkých zák. ustanovení týkajúcich sa otázky nahradenia procesných útrat, musíme s druhej strany čo do kvality tam upravenej materie zistiť, že sú tam pojaté aj také ustanovenia, ktoré sa netýkajú otázky, na ktorú procesnú stranu a v akom rozsahu treba uvaliť bremeno pravotných útrat, lež ktoré jednajú jednak o poskytnutí preddavku na určité útraty zvláštnej povahy (§ 434) to jest vlastne o zaistení útrat určitého druhu asi obdobne §§ 314, 364, 384 osp. jednak však o nahradení útrat na úplne inom základe než je normované v §§ 424—433 (§ 435).

Ak obsahujú totiž §§ 424—433 osp. záväzné predpisy ohľadne toho, ako má súd rozhodnúť berúc ohľad na vznik, priebeh a výsledok sporu o znášaní pravotných útrat, je v § 434 osp. obligatorným právnym predpisom riešená otázka, daná zvláštnym postavením kurátora, ako má súd postupovať bez ohľadu na svoje v rámci §§ 424—433 učinené rozhodnutie o znášaní útrat, aby kurátorské útraty boly zaistené.

Kdežto nahradenie útrat dľa §§ 424—433 je procesuálnej povahy, je nahradenie útrat dľa § 435 osp. spojené s prvkom subjektívnej viny a má tak právnú povahu občianskoprávnej náhrady škody. Ustanovenie § 435 osp. líši sa teda podstatne od ustanovení §§ 424—433 a to nie len tým, že nahradzovacia povinnosť týchto útrat je podmienená zrejme zavinením, ale aj menovite tým, že táto povinnosť stíha zvlášť kvalifikované a od procesných strán odlišné osoby, ktoré v spore buď priamo alebo nepriamo spoluúčinkujú mocou svojho úradu alebo úradného príkazu, zo oprávneným subjektom z § 435 môže byť aj osoba, ktorá sa sporu ako takého vôbec neúčastnila ako na pr. svedok, znalec a pcd. a konečne, že rozhodnutie ohľadne týchto útrat má byť od sporu oddelene vynesené. Dôležitá a zaujímavá odchyľka platí pri tom ohľadne sudcov čo do príslušnosti.

Vedľa vlastného rozhodnutia o útratách podľa §§ 424—433 rozhoduje teda súd za určitých predpokladov aj podľa § 434 alebo § 435, po prípade podľa oboidvoch týchto §§.

Z toho všetkého však plynie, že §§ 424—433 tvoria zvláštny celok, s ktorým §§ 434—435 sú len vo veľmi voľnom spojení s dôvodov legislatívne-technických. Nakoľko v systéme osp. niečo zvláštnej kapitoly o právach a povinnostiach kurátorových, nemal totiž autor osp. iného východiska, než k jednotlivým kapitolám osp. pripojiť tie ustanovenia, ktoré následkom zvláštného postavenia kurátora vyžadujú odchylnú úpravu od všeobecných ustanovení v dotýčnej kapitole obsažených. Týmto spôsobom bol § 434 pojatý do kapitoly o útratách sporu a tie samé úvahy boly zaiste pohnutkou zaradenia do tejto kapitoly a § 435, kde je normovaná zodpovednosť kurátora spolu so zodpovednosťou súdnych úradníkov, doručovateľov a sudcov, ponevác iné osp. nemá zvláštnej kapitoly o zodpovednosti súdnych úradníkov atď.

Z tohoto stručného poukazu na logické a systematické soskupenie materie, upravenej v kapitole o útratách, vyplýva teda zreteľne, že §§ 424—433 dávajú súvisle predpisy, podľa akých hľadísk má súd rozhodovať v otázke znášania pravotných útrat, samozrejme bez ujmy ustanovo-

vení o útratách roztrúsených po Osp., kdežto § 434 a § 435 sú samostatnými ustanoveniami, ktoré sa nevzťahujú na z náš a nie útrat v bežnom smysle a ktoré následkom toho nemajú významu pri riešení otázky, ktorá strana má nahradiť útraty sporu. — Ak hľadíme na XVI. kapitolu III. titulu osp. z tohoto zorného uhla, musíme dospieť ku konkluzii, že §§ 434—435 majú a podľa svojej povahy musia mať všeobecnú platnosť v každom pokračovaní bez akéhokoľvek obmedzenia, ak nemá byť ich význam vôbec len iluzorným.

Na tejto skutočnosti je založená aj citácia v 1. odst. § 508, z ktorej preto nemôže argumento per exclusionem uzatvárať na to, že §§ 434—435 neplatia v odvolacom resp. v dovolacom pokračovaní, práve tak ako by bolo mylné z tejto citácie vyvodzovať, že ostatné ustanovenia o útratách roztrúsených po osp. v odvolacom a dovolacom pokračovaní neplatia.

K tomuto názoru nutí nás predovšetkým § 435. Najvyšší súd vyvodzuje z citácie uvedenej v 1. odst. § 508, že v odvolacom pokračovaní môžu byť použité výlučne len §§ 424—433, ktorých sa tento § dovoláva. Z toho nasleduje, že dľa stanoviska n. s. ani § 435 neplatí v odvolacom a dovolacom pokračovaní. S takýmto názorom sotva bude možno súhlasiť.

Takéto stanovisko je totiž predovšetkým v príkrom rozpore so samým jasným znením § 435, ktorý stanoví výslovne, že ohľadne sudcov použije tohoto § »opravný súd«, nie »odvolací súd«, jak nepresne prekladá dr. Vladimír Krno v svojej knihe »Občiansky súdny poriadok«. (Autentický text užíva »felebbviteli bíróság« to jest súd funkčne príslušný rozhodovať o opravných prostriedkoch. Správne prekláda preto August Gottl v svojom diele »Ungarische Zivilprozessordnung« slovom »Rechtsmittelgericht«.*) »Felebbviteli bíróság« čiže dľa slovenského názvoslovia Fajnora-Zátureckého »opravný súd« je dľa nomenklatury osp. kolektívnym pojmom pre odvolací, dovolací a rekurzný súd. Tak na pr. obsahuje IV. titul Osp. s nadpisom »felebbvitel« tri hlavy a sice odvolanie, dovolanie a rekurz. Srovnaj dôvodovú zprávu ministerského návrhu k IV. titulu Osp.)

Keďže ale »opravný súd« teda aj dovolací súd môže podľa § 435 sudcu posúdiť na nahradenie útrat ním zrejme zavinených, je evidentné, že tento § platí a musí platiť nielen pred prvou inštanciou, ale aj v pokračovaní pred najvyššími stolicami vzdor tomu, že nie je v § 508 odst. 1 citovaný.

Ale aj odhliadnuc od toho, je nemysliteľné, že by zodpovednosť súdneho úradníka bola iná pred prvostupňovým súdom a iná pred vyšším súdom. Ak chce zákon stanovíť sankciu na zrejme zavinené jednanie opatrovníka, súdneho úradníka alebo sudcu, nieto pochyby, že touto sankciou chcel zabrániť neprístojnostiam vôbec a nie snáď len pred prvostupňovým súdom.

Výklad a stanovisko n. s., dľa ktorého treba sa krčoviť pridržiavať citácie v 1. odst. § 508 uvedenej, znamenalo by, že dozorca moc súdu, ktorej sa dostáva výrazu v § 435, sa uplatňuje iba u prvostupňového súdu, ale nie u vyšších stolic, čo by viedlo k absurdným dôsledkom.

Z toho vidíme, že citácia §§ 424—433 v druhej vete 1. odst. § 508 dáva smernice len pokiaľ sa týka nahradenia trov medzi stranami (zásada o ručení za výsledok v spore), nechá však nedotknutými tie ustanovenia, ktoré do tejto otázky priamo nezasahujú ako §§ 434—435 a ktoré následkom toho nebolo treba zvlášťne citovať, lebo osp. ich považuje za všeobecne záväzné a v každom pokračovaní platné normy — V súvislosti § 508 odst. 1. veta 2., kde je stanovený vliv úspešného odvolania na útraty sporu, nebolo ich treba a nebolo ich možno citovať už preto, lebo úspešnosť opravného prostriedku nemôže mať vlivu pri použití §§ 434—435, nakoľko s hľadiska týchto ustanovení je úplne vedľajšie; kto vyhrá a kto prehral spor.

V tomto článku však interesuje nás vlastne len § 434.

*) »Príručná sb. just. zákonov« str. 550: »súd vyššej stolice«. Pozn. red.

Dosiaľ dochádzali sme k záveru, že § 434 platí aj v dovolacom pokračovaní len okľukou cez § 435, s ktorým má, ako sme videli, § 434 niektoré spoločné prvky, menovite zvláštne postavenie v kapitole o útratách sporu.

K tomuto výsledku dôjdeme však aj inou cestou. Než by sme sa však do toho pustili, poukazujeme ešte na to, že už na základe púheho izolovane prevedeného výkladu § 508 odst. 1. to jest bez ohľadu na t. zv. výklad systematický nie je možno zásadu o neplatnosti § 434 v dovolacom pokračovaní tak absolútne vysloviť ako to činí najv. súd.

§ 508 odst. 1. obsahuje zvláštne ustanovenia o útratách odvolacieho pokračovania pre prípad potvrdenia napadnutého rozsudku a zvláštne predpisy pre prípad pozmenenia prvostupňového rozsudku. O prvom prípade ustanovuje len toľko: »útraty bezúspešného odvolania znáša odvolateľ«, kdežto v druhom a jedine v tom prípade dovola sa §§ 424—433. Nechajme stranou otázku, či zákonodarcu chcel uvedenou citáciou odvolací resp. dovolací súd pri rozhodovaní o útratách obmedziť alebo nie. Na každý pád ale musíme logickým výkladom dospieť k tomu, že citácia §§ 424—433 neprichádza vôbec v úvahu pri potvrdení napadnutého rozsudku. Pri bezúspešnom odvolaní majú sa aplikovať teda obecné zásady o útratách, teda aj § 434. To isté platí aj mutatis mutandis pri bezúspešnom dovolaní. — Keby sme teda ani nezaujali aj v inom smere kritický postoj proti argumentácii n. s. v dôvodoch rozhodnutia čís. 96 Úr. sb., aj vtedy by sme nemohli koncedovať kategorickú právnu vetu, že § 434 v dovolacom pokračovaní absolútne neplatí.

Náš záver, že § 434 platí aj v dovolacom pokračovaní, potvrdzuje aj 2. veta posl. odst. § 543, ktorá bola zrušená zák. čís. 164/24.

Účinnosti pozbavená posl. veta znela nasledovne: »Ak je rozsudok odvolacieho súdu napadnutý i v otázke znášania alebo množstva útrat pravotných, dovolací súd o týchto otázkach jedná podľa pravidiel §§ 424—434«. Tuná bol teda § 434 výslovne citovaný. (Poznamenat treba, že táto citácia je úplná aj bez uvedenia § 435, lebo tento nemôže mať v tejto súvislosti relevancie, nakoľko proti rozhodnutiu podľa § 435 je prípustný iba jednostupňový rekurz).

Musíme si predovšetkým uvedomiť, že abrogácia posl. vety § 543 stala sa práve tak ako abrogácia § 521 odst. 2. a § 531 odst. 1, veta 2 len ako logický dôsledok nového § 435a, ktorý naprosto vylučuje opravný prostriedok proti rozhodnutiu druhej stolice o útratách a nie snáď preto, že by zákon bol chcel zrušiť ustanovenie, dľa ktorého dovolací súd by mal použiť § 434.

Podľa stanoviska n. s. v rozhodnutí čís. 96 Úr. sb. bol by býval pred zákonom čís. 164/24 Sb. z. a n. ten právny stav, že odvolací súd opierajúc sa o doslovné znenie § 508 odst. 1. nemohol použiť § 434, ak zmenil napadnutý rozsudok, kdežto dovolací súd, ak bol rozsudok odvolacieho súdu napadnutý aj čo do útrat, mohol, ba vzhľadom k obligatornej povahe § 434 musel aplikovať tento § aj ohľadne odvolacích útrat kurátora. Podľa toho, ak chcel kurátor dostať preddavok na svoje odvolacie útraty, musel iba napadnúť rozsudok odvolacieho súdu čo do útrat a už mal preddavok zaistený dľa posl. vety § 543. — Pred zrušením posl. vety § 543 bol by dľa stanoviska n. s. býval ďalej aj ten divný stav, že dovolací súd nemohol použiť § 434 keď preskúmal rozsudok napadnutý iba vo veci samej, musel však aplikovať tento §, ak bol rozsudok odvolacieho súdu napadnutý aj čo do útrat. Takýto právny stav by bol však nemožný a takú intenciu nelze zákonu imputovať.

Pri bedlivej interpretácii posl. odst. § 543 musíme teda vychádzať z pôvodného znenia a skámať aplikovať vety, kde je odkaz na § 508, k druhej zrušenej vete obsahujúcej citáciu §§ 424—434.

Tento pomer nám najlepšie vysvetľuje dôvodová zpráva min. návrhu k druhej vete posl. odst. § 543, ktorá medzi inými hovorí: »Keď dovolací súd v prípade zmenenia rozsudku rozhoduje neobmedzene a voľne nielen v otázke znášania útrat, ale aj v otázke množstva a nutnosti atď.

— ktorá otázka sa považuje za otázku skutkovú — a síce aj vtedy, keď nižší súd v týchto otázkach nerozhodol, (keď na pr. dovolací súd pozmeňujúc žalobu zamietajúci rozsudok, žalobe vyhovie a zaviazne žalovaného aj na znášanie pravotných útrat, hoci nižšia stolica tieto útraty neustálila), tak vyžaduje dôslednosť, aby dovolací súd aj v prípadoch potvrdenia rozsudku alebo v prípade rozhodovania len o útratách sporu nebol viazaný k žiadnym obmedzeniam, lež aby otázku pravotných útrat mohol voľne preskúmať na základe spisov.»

Z tohoto odôvodnenia zreteľne vysvitá, že druhá veta posl. odst. § 543 nechcela normovať výnimku z prvej vety, ale práve naopak, že rozširuje právo, dané dovolaciemu súdu v prvej vete s poukazom na § 508, aj na ten prípad, kde dovolacia žiadosť čelí proti pravotným trovám. V druhej vete neposkytuje teda zákonodárca dovolaciemu väčšiu voľnosť pri použití ustanovenia o útratách, lež určuje rovnakú neobmedzenosť súdu, vyslovenú v prvej vete, aj v tom prípade, kde dovolací súd rozhoduje o revízionalnej žiadosti smerujúcej proti rozhodnutiu o útratách a to na rozdiel od sumárneho pokračovania, zák. čl. XVIII : 1893, pred osp. platného, dľa ktorého v nedostatku odchylného ustanovenia dovolanie proti rozhodnutiu o útratách bolo viazané k tým istým podmienkam ako dovolanie v hlavnej veci to jest dovolanie bolo prípustné iba pre porušenie právneho pravidla.

Vymoženosťou a novotou osp. bolo teda, že egalizoval prípad 1. vety s prípadom 2. vety posl. odst. § 543 v tom smysle, že dovolací súd není ani v prípade preskúmania rozhodnutia o útratách viazaný medzami dovolacieho pokračovania a môže voľne použiť všetkých ustanovení o útratách. Druhá veta posl. odst. § 543 neobsahuje teda plus voči prvej vete.

Pri tomto stave vecí, musí sa však citácia v § 508 odst. 1., na ktorý sa v prvej vete posl. odst. § 543 odkazuje, obsahove kryť s citáciou v druhej vete tohoto odst., z čoho nasleduje, že § 434 osp. platí tiež v odvolacom a dovolacom pokračovaní a to aj po pozbavení účinnosti 2. vety posl. odst. § 543.

Tomuto názoru nasvedčuje aj dôvodová zpráva min. návrhu k § 508, ktorá znie: »Pravidlá o útratách sporu spočívajú na tých zásadách, ktoré boli v kapitole o útratách sporu (III. titul, XVI. hlava) prednášané.« Cituje sa teda celá kapitola, z čoho nasleduje, že aj § 434 platí v odvolacom a následkom toho aj v dovolacom pokračovaní.

Náuka nášho procesného práva — pokiaľ mi bola literatúra prístupná — nezaobrá sa týmto problémom. Komentátori osp. nemajú však pochybnosti, že všetky ustanovenia o útratách platia aj v odvolacom a dovolacom pokračovaní. Tak na pr. Jancsó-Meszlény: »A magyar polgári perrendtartás rendszeres kézikönyve«, II. sv. str. 358 posl. odst. a str. 518 odst. 2., Dr. Térfi Gyula: »Uj polgári perrendtartás«, Grill-féle kiadás, str. 512 pozn., JUDr. Václav Hora: »Československé civ. právo procesní«, díl III. str. 314.

Na konci chcem ešte na konkrétnom prípade, ktorý vlastne dal podnet k napisaniu tohoto článku, ilustrovať, k akým dôsledkom môže viesť stanovisko n. s. v praxi.

V spore vedenom proti žalovanému na neznámom mieste sa združujúcemu bol pre posledného vymenovaný ako kurátor advokát, ktorý v smysle § 51 adv. por. bol povinný poverenie prijať. Prvostupňový súd žalobu zamietol a posúdil žalobníka na znášanie útrat. Odvolací súd následkom odvolania žalovaného prvostupňový rozsudok zmenil, zaviazal však žalobcu, aby kurátorské útraty preddavkom zaplatil. Zreteľom k § 71 adv. por. a k zvýšenej zodpovednosti kurátora, tento podal proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, ktoré bolo aj úspešné, nakoľko dovolací súd napadnutý rozsudok čiastočne zmenil, útraty medzi stranami zrušil a zaviazal žalobcu iba na to, aby zaplatil preddavkom kurátorovi žalovaného útraty prvostupňového pokračovania, ktoré je žalovaný povinný nahradiť žalobníkovi. Ohľadom kurátorských útrat vzniklých v odvolacom a dovolacom pokračovaní nebolo však použito § 434 vzhľadom k stálej súdnej praxi.

Myslím, že v tom smere niet pochybnosti, že za odvolacie a dovola-
cie útraty je kurátorovi zodpovedný opatrovaný. Ak bude chcieť kurátor
tieto útraty od opatrovaného dostať, bude nútený, opatrovaného zase pro-
stredníctvom kurátora zažalovať. Jestliže vzniknú aj v tom spore odvola-
cie a dovolacie útraty a kurátor podľahne v spore, bude musieť aj ten
druhý kurátor žiadať odvolacie a dovolacie útraty na opatrovanom, lebo
zálohou ich nedostal. Druhý kurátor bude nútený zase zaviesť spor proti
opatrovanému prostredníctvom tretieho kurátora, ktorého čaká po prípa-
de ten istý osud ako predošlých, takže tu bude spor, ktorý bude večne
trvať na veľkú škodu opatrovaného.*)

Dr. Th. Nussbaum, sen. prez. n. s. a Ján Soukup, radca n. s.:

Rozhodnutia najvyššieho súdu: trestné.

K §§ 391, 400, odst. 2:

Listiny, vydané štátnymi železnicami ako úradnými orgánmi štátnej
moci v obore ich pôsobnosti, sú verejnými listinami v smysle hlavy XXXII
trestného zákona.

Takými listinami sú robotnícke preukázky na slevnenú jazdu, vydá-
vané staničnými úradmi.

Vedomé spolupôsobenie k tomu, aby do takýchto preukázok boli
zapísané nepravdivé údaje, zakladá zločin padelania verejných listín v
smysle § 400, odst. 2 tr. zák. (Zm IV 359/34 z 19. VI. 1935.)

K § 392:

Šeková potvrdenka, potvrdená už šekovým úradom, je verejnou
listinou.

Ide o jej padelanie, spôsobilé k oklamaniu, ak bola na nej padelaná
i len suma vyznačená číslicami, kdežto suma vyznačená slovami ostala
nezmenená. (Zm IV 424/34 z 25. V. 1935.)

K § 401:

Podstata padelania súkromných listín podľa § 401 tr. zák. pozostáva
z užitia padelanej listiny k dokázaniu práva alebo záväzku; nejde o
tento trestný čin, keď vinník podpísal zhotovenú súkromnú listinu menom
nejestvujúcej osoby. (Zm III 51/34 z 29. V. 1935.)

K §§ 418 a 422, čís. 2:

Nejde o podpaľačstvo v smysle § 422, čís. 2 tr. zák., ale len o po-
škodenie cudzieho majetku podľa § 418 tr. zák., ak vinník podpálil cudzie
poľné plodiny v malom množstve (v hodnote 235 Kč). (Zm III 165/35
z 21. V. 1935.)

K § 438:

S hľadiska § 438 tr. z. poruší železničný zriadenec svoju služebnú
povinnosť už tým, že nedbalým konaním alebo opominutím ohrozuje
neporušenosť osôb a vecí na železnici alebo v jej blízkosti, a nevyžaduje
sa, aby toto nedbalé jednanie alebo opominutie sa priechilo nejakému
zvláštnemu služebnému predpisu.

Povinnosť železničných strážnikov dbať o bezpečnosť dopravy, pô-
sobiť, aby nebezpečie škod bolo včas odvrátené, a pečovať o to, aby sa
mohla konať doprava vlaková na tratiach im prikázaných bezpečne a
bez škodlivého vlivu na vozidlá a železničné zariadenie, je upravená pred-
pismi pre službu železničných strážnikov čís. XXXII (čl. 2, čís. 1 a) a
čl. 8, čís. 1). (Zm IV 245/35 z 4. VI. 1935.)

*) Ako ďalší argument by bolo možno uviesť, že § 434 osp. hovorí
o poskytnutí preddavku na útraty § 508 I. osp. — poukazujúc
na §§ 424—433 hovorí o nahradení útrat. Pozn. redakcie.